

ЈАРАЦ ЖИВОДЕРАЦ

Био старац и баба, па имали два сина и двије снахе. Они су били врло сиромашни и нијесу ништа имали до једнога јарца. Један дан пошље старац млађу снаху да води јарца у шуму, да му накреше да не би крепао од глади. Она по заповијести отиде с јарцем, али мало час, ето ти јарца кући, па се стане дрекењати око куће: “Мехехе!”

Старац изиђе и запита га шта му је и шта је дошао кући. А он одговори:

“Послао си снаху да ми креше да брстим, а она ми натакла гужву на губицу, па не могу.”

Онда старац пошље другу снаху; али јарац онако уради и код ње. Пошље старац сина млађега, али јарац онако уради и њему; пошље старијега, и старијему учини јарац онако. Сад пође бака, узме у рукавицу осјевина, и стане просипати за собом, вабећи јарца:

“Јац, јацо, јац, јацо!”

Јарац иђаше за бабом, докле тецијаше из њезине рукавице осјевина, а кад нестане, он се онда врати кући по своме обичају и стане га дрека око куће:

“Мехехе!”

Опет га старац запита, што му је, а он одговори:

“Послао си бабурину да ми креше да брстим, а она ми натакла гужву на губицу, па не могу.”

Старац мислећи да је истина, што јарац говори, пође сам с њиме; а јарац исто онако уради и њему. Тада се старац разљути, и како дође кући, одмах јарца закоље, одере га, осоли, натакне на ражањ и припече га к ватри, а мој ти јарац скочи с ражња, па бјежи! бјежи! те у лисичију јаму, а лисице не бјеше код куће. Кад лисица дође, чује да има нетко у њезиној кући, и не смједне уљећи унутра, него пође до своје куће невесела и жалосна. Идући тако ето ти пред њу зеца, па је запита, шта тражи туда тако невесела. А она му каже да се нетко увукао у њезину кућу, пак сад не смије унутра. Онда зец рече:

“Хајдемо нас двоје, да видимо, тко би то био.”

И тако пођу. Кад дођу пред јаму, повиче зец:

“Тко је у тетиној јами?”

А јарац изнутра одговори:

“Ја сам јарац живодерац, жив клан не доклан, жив сољен не досољен, жив печен не допечен! зуби су ми као колац, прегришћу те као конац.”

Кад то чују зец и лисица, поплаше се па побјегну без обзира. Бјежећи тако наиђу на вука, међеда и лава, па их ови запитају, шта им је, што бјеже. Кад лисица и зец виде овако друштво, они се зауставе па им приповједе, шта је и како је. Онда се дигну сви заједно, еда би како увели тету у њезину кућу; али им залуд бјеше мука, јер им јарац свакоме одговори као и зecu. Хођајући тако невесели по пољу и бринући се тетом, сретву јежа, и он их запита, шта раде у друштву толики, а они му кажу све шта је и како је. Онда рече јеж:

“Хајде да и ја срећу покушам, да видим тко је то.”

Кад дођу пред јаму, повиче јеж:

“Тко је то у тетиној кући?”

Јарац одговори:

“Ја сам јарац живодерац, жив клан, не доклан, жив сољен недосољен, жив печен не допечен! зуби су ми као колац, прегришћу те као конач.”

На то му јеж рече:

“Ја сам јеж, свему селу кнез, савићу се у трубицу, убошћу те у г...у”

А мој ти јарац бјежи!

